

INSTAGRAM-FACTOR

De jongeren hebben het ongetwijfeld goed gesteld op de Wereldjongerendagen in Panama. Het valt zeker te lezen in verschillende getuigenissen van de deelnemers. In hun getuigenissen lees ik over iemand die het had over zijn 'Instagram-factor' van de vriendschap. Eerlijkheidshalve geeft hij toe veel te veel aandacht te geven aan de Instagram-factor van zijn vriendschappen. Zo is er te weinig aandacht voor de kwetsbaarheid bij vrienden en vriendinnen. En hij geeft toe: *'Ik weet dat het kwetsbare daar is, want dat is er ook bij mij, al laat ik dat niet zien op Instagram.'*

De 'ander' zien

Van jongeren mogen we het leren. Ze dagen ons uit. Want inderdaad, we zijn vaak slaaf van Instagram, Facebook en andere media. Je hebt ze wel al ontmoet, mensen die bij het eerste contact hun smartphone boven halen en onmiddellijk beginnen te tokkelen. Wereldwijd verbonden, dat wel. Maar laat staan dat ze jou, dat ze de ander 'zien'! Honderden likes, evenvele vriendschappen, ze kunnen een goed gevoel geven. Het mooiste gevoel is wanneer je de ander ziet, van gezicht tot gezicht. Zo kom je elkaars broosheid en kwetsbaarheid op het spoor. Verbondenheid groeit pas, wanneer de ander een naam en een gezicht heeft. Wellicht gaan we er deugd aan beleven de Instagram-factor wat kleiner te maken. Zo kunnen we wat meer tijd verliezen om elkaar echt te ontmoeten.

Woorden van paus Franciscus

De boodschap die de paus gegeven heeft aan de jongeren blijft ook bij hen nazinderen. Zijn boodschap blijft er één om mensen te ontmoeten. Om zijn geliefde beeld te gebruiken: het is beter bruggen te bouwen in plaats van muren. Bruggen openen de weg naar ontmoeting. Tegen een muur loop je alleen maar aan. Zoals er vandaag veel mensen tegen een muur van eenzaamheid aanlopen. Ook al zijn ze de fiere bezitter van Facebook en Instagram. Ik laat graag nog even één van de Vlaamse jongeren aan het woord: *'De paus zegt dat we alles kunnen bezitten, maar als we de passie van de liefde missen, we niets zullen hebben. Dat vind ik woorden om naar te leven voor mij, maar ook voor onze samenleving. Ik heb hier veel nagedacht over hoop en angst. Mijn grootste angst is onverschilligheid, en bitterheid. Als ik de 'grote mensen' bezig zie, denk ik wel eens: denk toch eens aan een ander, denk aan de toekomst. En handel ernaar. Dat geldt voor mezelf, maar ook voor mensen met verantwoordelijkheid in onze samenleving. En dat geldt ook voor de kerkgemeenschap. Ik heb geen behoefte aan gejammer over wat was, en niet meer is, of zou moeten zijn in de kerk. Ik ben 17 jaar oud. Jezus is voor mij liefde en hoop. Kijk toch eens vooruit. En als het enigszins kan: met de glimlach.'*

De liefde-factor

Met de passie van de liefde, zo drukt paus Franciscus het uit. Die passie heeft ons samenleven meer dan ooit nodig. En het gaat dan over die liefde die zichzelf geeft voor de ander. Liefde die de ander een naam geeft, want het gaat om iemand. Liefde die de ander een gezicht geeft, want niemand mag opgaan in de anonimiteit. Liefde die onvoorwaardelijk in staat is elkaars broosheid te dragen. Daarvoor hoeven we echt geen grootse dingen te doen. Laten we liever kleine dingen doen, maar met veel liefde. En laten we het met de glimlach doen. Daar zullen we allemaal mooier en beter van worden. Toch mooi wat we van jongeren kunnen leren. Helaas komt dat zelden of niet in het nieuws. Daar zie je alleen twitterende mensen en viert Instagram hoogtij. Van nieuwswaarde gesproken... Geef mij maar de jeugdige en frisse uitdaging. Ze vertelt mij dat 'geloven' echt nog zo dwaas niet is. Al denken velen er anders over.

Johan Loones
(alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)